

SOCIETAT

P14-15

Melcior, ahir, a Barcelona ■ O. DURAN

Els Reis d'Orient no fallen mai

Milers de nens reben Ses Majestats arreu del país

Escola d'idiomes **inlingua**

INSCRIPCIONS OBERTES CURS 2018-2019

www.inlinguamataro.com

EL PUNT AVUI+

2,50€

DIUMENGE • 6 de gener del 2019. Any XLIV. Núm. 14871 - AVUI / Any XLI. Núm. 13741 - EL PUNT

SOCIETAT

P10

Focs mortals a Badalona i a la Llagosta

VÍCTIMES • Tres persones van perdre la vida i trenta van resultar ferides en el primer sinistre

PISOS • Una altra mor i dues queden ferides en un segon incendi en un altre bloc de pisos

Els bombers ahir controlant l'incendi declarat al bloc de pisos del barri de Sant Roc de Badalona ■ EFE

Política

P16

Lluís Puig, ahir, a Perpinyà ■ ACN

El conseller Puig trepitja de nou els Països Catalans

Viatja a Perpinyà i participa en un acte del Consell per la República

Política

P12

El PP desitja la mort de Sánchez en un tuit

La fiscalia investiga el cas tot i que el partit ja ha demanat perdó i l'ha retirat

UNO de 50

Ramoncita JOIERS
des de 1894

TARRAGONA · Sant Agustí, 21 · Tel. 977 249 743
TORTOSA · D'en Carbó, 14 · Tel. 977 44 16 62 · Cervantes, 10 · Tel. 977 44 44 90

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

El que els Reis no ens han portat

Havíem demanat a la carta als Reis que s'aturessin els feminicidis, però no ens ho han concedit. Acabem d'encetar l'any i una altra dona ha estat assassinada a Cantàbria. Una més. Un crim que arriba enmig de la vergonyosa exigència de la ultradretana Vox per retirar les partides de la llei contra la violència de gènere a Andalusia, el territori de l'Estat que encapçala els crims masclistes del 2018.

El feminicidi és una de les principals causes de mort entre les dones joves arreu del món segons l'Organització Mundial de la Salut. No hi ha cap país on les dones estiguin segures: els assetjaments, els assassinats, les violacions es produeixen simultàniament arreu del planeta, com una autèntica pandèmia. L'escriptora americana Rebecca Solnit al seu llibre *Els homes m'expliquen coses* ja va donar dades comparatives que ajudaven a prendre consciència de la magnitud de les xifres: si suméssim totes les víctimes de la violència masclista al món la xifra superaria els morts de

Per què un referèndum no cap a la Constitució però en canvi Vox sí?

qualsevol guerra, de qualsevol desastre natural o de qualsevol epidèmia. Un exemple revelador: als EUA cada any moren més de mil dones a mans de les seves parelles o exparelles, fet que significa que la xifra d'assassinades en tres anys supera el nombre de víctimes dels atemptats de l'11 de setembre. No obstant això, els governs –ni el dels Estats Units ni cap altre– no ho assumeixen com una qüestió d'estat que cal abordar amb urgència. Quant tardarem a adonar-nos que estem davant d'un greu atemptat als drets humans que cal que formi part de l'agenda política mundial? Si els crims contra el col·lectiu de dones fossin contra una raça, una religió o una classe social, no hauríem actuat, ja?

Em pregunto fins on pot arribar Vox amb la seva misogínia sense que ningú es plantegi què hi fa, en un país pretesament democràtic, un partit legalitzat fent aquest discurs i amb possibilitats reals de governar. Potser ens haurien de donar explicacions tots aquests que s'agafen la Constitució Espanyola amb paper de fumar: per què un referèndum no cap a la Constitució però en canvi Vox sí?

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Pares i fills

Fa una pila d'anys vaig assistir, a Torroella de Montgrí, a la inauguració d'un bust dedicat al compositor de sardanes Vicenç Bou, obra de l'amic escultor Manuel Cusachs. La cerimònia va anar a càrrec del net de l'homenatjat, que era llavors l'alcalde del poble. Vaig atrapar al vol el comentari entre irònic i resignat d'un senyor que tenia a prop, dirigit a uns amics: "Aquí on em veieu sempre he estat un no-ningú; abans era el fill d'en Bou el sardanista; ara, el pare de l'alcalde."

Dijous es va morir l'escriptor i traductor excel·lent Ramon Folch i Camarasa. Algun cop havia dit, també amb cert fatalisme: "Hi ha gent que creu haver assistit al meu funeral." Eren els que es pensaven que ell i el seu pare, Josep M. Folch i Torres, eren la mateixa persona. Ell va contribuir a la confusió, o volent-la evitar, amb el llibre *Bon dia, pare*, o intensificant-la, amb l'adaptació a còmic de *Les aventures d'en Massagran*. El dia que es va morir molts li van atribuir l'autoria original. Vaig haver de treure'ls de l'error. Algú em va dir: "És que tu ets molt gran." Ho soc, però en aquest cas

“Alguns han confós Folch i Camarasa amb el pare, Folch i Torres

parlem d'una cosa diferent.

De petit havia llegit, de vegades portats pels Reis, *Les aventures d'en Massagran* com també *La vida i els fets d'en Justí Tant-se-val* o les *Pàgines viscudes* de la revista *En Patufet*, tot obra de Folch i Torres il·lustrada per Junceda. No em corresponia pas fer-ho. Jo era un nen i un jove dels anys cinquanta i seixanta i aquestes obres havien estat escrites als vint i trenta. El que passa, el que passava, és que no hi havia cap novel·la ni cap text escrit en català que s'adaptés a la nostra edat per impediment de Franco, i, per nodrir-nos, els pares lletraferits i

catalanistes havien de recórrer a llibres de la seva infantesa. El meu amic Jaume era fill d'uns pares molt grans que gairebé podien haver estat els seus avis. Deia que ell no pertanyia a seva generació sinó a l'anterior perquè a casa li transmetien uns records que gairebé es remuntaven a la guerra del catorze. Sense ser tan exagerat, a molts de la meua generació ens ha passat el mateix. Jo vaig haver de recórrer al periodisme dels anys trenta per formar-me una mica. Les *Pàgines viscudes* eren de vegades incomprendibles perquè presentaven uns costums perillosos, però més ho eren els còmics de Bruguera o de la mexicana Novaro, que celebraven Nochebuena, San Valentín i Acció de Gracias.

El que és sorprenent és que lectors que gairebé podrien ser fills meus i que han disposat de *Cavall Fort* hagin crescut llegint *Les aventures d'en Massagran*, ni que siguin actualitzades pel fill de l'autor, la mort del qual ara deploren. Folch i Torres és un clàssic? Segurament. I els Reis són els pares, i també els avis i hi ha una cadena que no es trenca.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/8nodfi>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Ingenu, sí

Sembla que finalment els Reis Mags han decidit no portar-me la candidatura unitària que els havia demanat per Barcelona. Com que de rei unionista nosaltres ja en coneixem un i anem més que servits, vaig pensar que potser la candidatura unitària ens vindria d'Orient. Però no. Deuen ser dels que pensen que separats sumem més. A banda de les candidatures monàrquiques de Manuel Valls (*oh là là!*), i del popular i mai prou ben valorat Josep Bou (*...y Vila, y Costa, y Font, y Barceló, y Pujals, y Soler, y Cendra... Soy catalán, y en casa tengo un pesebre con un caganer, y tengo un tió, y canto 'El noi de la mare'...*), ja sabíem que la CUP hi tornarà a ser (sabem els noms dels candidats, però no l'ordre), que Ada Colau pretén ser reelegida i, és clar, que ERC ha optat per refer la llista –que no és el mateix que rejevenir-la– i col·locar-hi al capdavant Ernest Maragall. Jordi Graupe-

“L'endemà de les sentències de l'1-O, qui governarà a la capital catalana?”

ra ha guanyat les primàries de l'ANC, Ferran Mascarell s'ha autoproclamat candidat d'una llista que no se sap ben bé quins suports té, i Neus Munté semblava des de feia mesos la candidata del PDeCAT. L'espai exconvergent (algun dia ens haurien de donar un manual d'instruccions per saber qui és qui en el PDeCAT, la Crida i a JxCat, perquè tothom entengués per què Bel i Nogueras es barallen públicament –perdó, volia dir discrepen– sobre el pressupost de Pedro Sánchez); l'espai exconvergent, deia, sembla, doncs, que finalment es recompon –a Barce-

lona– i que per això a les portes del dia de Reis han posat sobre la taula el tàndem Quim Forn-Elsa Artadi per encapçalar una candidatura de consens del PDeCAT i la Crida. Si han posat aquests noms tan potents sobre la taula és, suposo, perquè ja donen per perduda la llista unitària. Que l'espai exconvergent es reordena i que ara haurà d'integrar Munté i ves a saber si Mascarell, que potser per això –per ser-hi ara– va tirar pel dret i es va autoproclamar candidat. Jo els veia a tots –Maragalls, Forns, Muntés, Grauperes, CUP...– en una llista única. Ingenu? Sí. Com ho vaig ser el 21-D, quan reclamava una llista única que acabés –o dificultés, és clar– les baralles internes de l'independentisme i no fes la d'Arrimadas la llista més votada. No passa res. Si no fos que l'endemà de les sentències no serà el mateix tenir o no a Barcelona un alcalde o alcaldessa independentista.

EDITORIAL

Torna l'urbanisme més salvatge

La defensa del territori contra les especulacions urbanístiques, en aquest cas centrades a la Costa Brava, tornarà a ser aquest any que acabem d'encetar un repte per a totes les administracions. Començant pels ajuntaments, que són els primers que poden incidir en la preservació del patrimoni natural per la seva proximitat i implicació. No ho tindran fàcil, ho estem veient amb les desenes de projectes que s'estan tramitant per edificar en zones fins ara intocables. Les organitzacions ecologistes, com ara SOS Costa Brava, s'han mobilitzat per intentar frenar aquest despropòsit urbanístic, que, una vegada més, busca esclatxes legals per sortir-se amb la seva.

No és un fenomen inèdit però nous elements s'han aliat per aplaçar el camí als especuladors. En primer lloc, la lenta recuperació del sector immobiliari, que ha impulsat el desembarcament de grups inversors disposats a adquirir a bon preu els terrenys que l'esclat de la bombolla havia arraconat. Juga a favor seu la globalització del mercat, que permet grans concentracions de capital a la recerca de l'exclusivitat dels paisatges. Poderoses corporacions remotes han substituït els constructors locals i ja no situen els costos entre les seves prioritats.

En segon lloc, molts dels ajuntaments amb terrenys cobejats tenen pendent de desenvolupar els plans municipals d'ordenació urbanística, i disposen de l'únic paraigua d'una llei estatal que també té degoters importants. Per exemple, ho hem vist amb casos recents, la possibilitat de talar arbres simplement fent una comunicació al consistori afectat. L'ofensiva és ferotge i la necessitat de fer front comú entre les diferents administracions, indispensable.

De reüll

Carme Vinyoles

Mentides plenes d'odi

Desembre del 2018: Misha Tumasov, president de Russian LGBT Network, denuncia que a la pàtria de Putin els atacs homòfobs s'han convertit en moda. La causa? La propaganda hostil del règim desperta l'agressivitat de la població. 1 de gener del 2019: Jair Bolsonaro, president de Brasil, entra al Congrés fent el gest de la pistola amb la mà. Contra qui dispara l'enèsim messiès retornat amb la promesa de repartir armes per a tothom? Contra els pobres que no treballen i inventen tensions racials –“els meus fills mai no tindran parelles

L'extrema dreta fa bé la feina bruta en defensa d'un poder patrimonial

negres, estan molt ben educats”–, contra els homosexuals abocats a la prostitució –“millor un fill mort que veure'l amb un bigotut”–, contra la ideologia de gènere que l'afecta personalment –“he tingut quatre fills i, en un moment de debilitat, una filla”. Les coses, clares, diu la seva terriblement cristiana ministra

Dameres Alves: “Els nens van de blau i les nenes, de rosa.” 4 de gener del 2019: Pablo Casado assumeix el relat de Vox sobre la violència masclista i es refereix a “homes indefensos” –la realitat: 975 dones assassinades des del 2003– i a “denúncies falses” –la realitat: un 0,0078% de les presentades–. Quines altres concessions vindran? Les que calgui. No es pot negar que l'extrema dreta fa bé la feina bruta de marcar agenda en defensa d'una visió patrimonial i gens democràtica del poder, que ha de ser obviament dels poderosos. I avança entre les mentides, l'odi i l'aplaudiment d'una part creixent de la població.

Les cares de la notícia

LÍDER DEL PARTIT POPULAR

Pablo Casado

Més por que gràcia

El festeig amb Vox està fent aflorar el pitjor del Partit Popular liderat per Casado. Ahir van retirar un tuit en què s'utilitzava un menor per desitjar que els Reis d'Orient s'endugessin el president Pedro Sánchez, igual com va passar amb el difunt Chiquito de la Calzada. Fan més por que gràcia.

ESCRITOR

Joanjo Garcia

Més preguntes

Una literatura que ofereix més preguntes que respostes, aquest és el punt de partida de l'escriptor Joanjo Garcia, que publica *Heidi, Lenin i altres amics*, editada per Bromera i últim premi València Alfons el Magnànim de narrativa. La nova proposta d'un autor que va abandonar la docència.

PRESIDENT DELS ESTATS UNITS

Donald Trump

Amenaça i paràlisi

La darrera fatxenderia del president dels EUA ha encès els demòcrates, que l'acusen d'inventar-se una suposada emergència nacional per evitar el control del Congrés. És la trampa ideada pel magnat per forçar la concessió de finançament per al mur amb Mèxic. Si no, paraitzarà l'administració.

Tal dia com avui fa...

1 any Sense treva
El Tribunal Suprem manté Oriol Junqueras a la presó pel risc de reiteració delictiva i com a responsable d'actituds violentes.

10 anys Gir immobiliari
Les grans immobiliàries aposten per l'estranger. La caiguda del mercat espanyol obliga a apostar per la internacionalització.

20 anys Pacte CiU-PP
Jordi Pujol vol evitar crispacions o polèmiques que puguin enterbolir la pròxima reunió que mantindrà amb José María Aznar.

Full de ruta

Jordi Grau

La ultradreta que ja tenim

No sé si hem covat l'ou de la serp o és que la serp sempre ha estat aquí, amagada, dissimulada. Venen temps complexos i, si és veritat que la història es va repetint, el fantasma de la ultradreta ja no és pot titllar d'espantall per fer-nos por, perquè és ben present. A Europa, certament, es va derrotar el nazisme i el feixisme, però a l'Estat espanyol va costar adonar-se'n perquè aquí el franquisme, dissimulat amb el falangisme i el carlisme i el nacionalcatolicisme i altres ismes, va continuar manant. De fet l'única ideologia de Franco era manar i ho va aplicar amb mà de ferro, carregant-se qualsevol que li fes ombra d'entre els seus i signant sentències de mort de contraris cada dia després de dinar i mentre feia el cafè, com explica el periodista Mariano Guindal en el seu llibre de memòries que li va dir Serrano Suñer, un dels ideòlegs feixistes descavalcats pel seu cunyat. Durant més de trenta-cinc anys hem escrit que no hi havia ultradreta a Espa-

El gran problema del que ve, de Vox i dels que ja tenim, és que està en joc la seva subsistència, volen tornar a controlar l'Estat i estan disposats a tot per fer-ho

nya perquè ja estava dins la dreta. El problema és que ara de dreta conservadora, poca, i els que hi manen han de semblar més d'ultradreta que els de la ultradreta a què pretenen contenir. O potser no eren d'ultradreta molts dels que militaven i manaven aquests anys en el PP? Què és Aznar fill del seu pare i net del seu avi? En què és diferent Casado amb els de Vox, amb qui pactarà? Els catalans ho tenim fotut. Aquesta ultradreta, que també tenim, minoritària, a casa nostra, ens té en el punt de mira. I no pas només perquè a Catalunya siguem diferents. Aquí tenim de tot, com arreu, i també ultradretans que ho farien tot per unificar-nos sota seu. Perquè el gran problema del que ve, dels de Vox, i del que ja tenim aquí, Ciutadans i el PP, és que ara està en joc la seva subsistència i necessiten tornar a controlar l'Estat i per fer-ho estan disposats absolutament a tot. Lluitar contra l'independentisme els ha propulsat, però no s'enganyin, els fem nosa no pel que pensem sinó pel que som.

Tribuna

M. Dolors Renau. Escriptora

Volíem acollir?

D'això deu fer aproximadament un any o un any i mig. Amb les imatges dels infants ofegats en alguna de les nostres platges, amb misatges contundents i decidits, dèiem que volíem acollir. Fa poc temps. El record de tants actes, lectures, poemes llegits en públic en places de ciutats i pobles, és encara ben viu. Però és com si un gran silenci d'una banda i clares referències a perills desconeguts i amenaçadors haguessin fet emmudir totes les veus, i quan no s'escolta un disbarat racista, es fa un silenci que ressona més que els més abrandats discursos.

QUÈ ENS PASSA? Més ben dit, què ens està passant? Ara, aquí, a casa nostra? Les grans migracions han existit, sembla, des que els humans poblem la terra. Per força, esclavitzats, forçats per la pobresa o les persecucions, pels fanatismes i darrerament pels grans desequilibris econòmics i socials i les guerres que tants interessos amaguen, les persones han fugit, han marxat d'allà on havien viscut. Ho sabíem. Però potser no ho sabíem com ho sabem ara. La força de les

imatges guanya terreny cada dia. I ens impressiona, encara que sigui tan sols per una estona. I és en aquest punt on es revelen una munió de preguntes que ens confonen. Ara oblidem més fàcilment?... Potser pensem, enduts per sentiments momentanis i fràgils, que és quelcom fàcil acollir una d'aquestes persones a casa? Se'ns barregen els sentiments de compassió amb d'altres que, a la pràctica, presenten més dificultats tant econòmiques com polítiques... I ens quedem més tranquils bo i sabent que ja hi ha qui se n'ocupa, i que les seves raons deuen tenir si no ho fan. I, entretant, s'ha estès el silenci i ja no sentim aquell "Volem acollir" de fa uns mesos. Però ara ja sabem que en política no hi ha silenci que valgui, que no existeix el buit: dificultats objectives, moltes; dificultats econòmiques, moltes; pors, tantes com vulguem. I mentre segueix el silenci, hi ha, evidentment, qui s'omple les butxaques amb els negocis dels transports "de somnis", el tràfic amb els somnis d'éssers humans... I el silenci es va omplint de crits i insults, de continguts negatius i de rebuig, si exceptuem algunes veus -unes

de més oficials i altres de més personals- que continuen recordant-nos que estem parlant d'éssers humans. I és dins aquest silenci on creixen els rebutjos, les atribucions negatives als nousvinguts. I comença a haver-hi qui ho estimula amb propostes cada cop més agressives i més inhumanes. I el silenci s'escampa. I cada cop hi ha més veus polítiques que criden fort, planten murs i barreres de tot tipus, usen la por al desconegut... Oblidant acords internacionals civilitzadors, oblidant com s'ha construït, i potser la comencem a destruir, aquesta Europa tan cobejada com enganyosa, que sembla que vol tornar a fer-se a trossets, a dividir-se altre cop.

RESSONA MASSA SILENCI. I troba amplificadors en molts països i entre molta gent. És aquest el silenci que cal fer emmudir amb noves paraules de civilització. Potser hem de reaprendre què signifiquen els drets humans fonamentals, com ha calgut fer en altres moments de la nostra història. Obrir el debat altre cop i parlar-ne obertament i honestament, sense amagar el cap sota l'ala.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Unitat i pacifisme

■ Ara mateix no hi ha d'haver fissures entre els diferents grups civils i polítics que treballen pel dret a decidir, i entre la seva gent ha de ser molt clara l'opció absolutament necessària de la no-violència i el pacifisme. Com demanen Òmnium i l'ANC, s'ha d'imposar la transversalitat. Un moviment com aquest no s'hauria de permetre el luxe de tenir divergències. JxCat, ERC, CUP, Òmnium, ANC, Municipis per la Independència, CDR... s'han d'esforçar a establir lligams duradors, no només per a un fet puntual, com la reunió del Consell de Ministres del divendres 21 de desembre passat, sinó també pel convenciment que no pot ser de cap altra manera. Com demanen JxCat, Òmnium i ERC, s'han d'evitar aldarulls i actes violents de qualsevol intensitat, i s'ha de mostrar prou valentia i intel·ligència

per no caure en provocacions de cap mena i saber mantenir la unitat i el pacifisme, ja que tant l'una com l'altra ens han de definir com a catalans i éssers humans. La via gandhiana és, des de tots els punts de vista, la més poderosa, i més encara quan un poble no té estat. Tot això malgrat no formar part d'una Europa dels pobles, sinó d'una Europa dels estats.

JORDI GARCIA VILANOVA
Terrassa (Vallès Occidental)

Els encaputxats

■ Vull adreçar-me des d'aquesta pàgina a totes aquestes persones que surten de casa per anar a les manifestacions sempre pacífiques que s'organitzen i que, amagades dintre de la seva disfressa, completament tapades i encaputxades, tenen com a únic objectiu crear confusió, disturbis, malgrat l'oposició de la resta de manifes-

tants, i un cop ho han aconseguit desapareixen.

D'on surt, aquesta gent? Qui els envia? Perquè és clar que no van a defensar res. Doncs que tornin allà d'on han sortit. Hem de fer fora aquests violents que l'únic que pretenen és desencadenar violència.

VICTÒRIA PIJUAN CIURÓ
Barcelona

El català no es toca

■ Què pretén, Sr. Bargalló, augmentant a l'escola no només les hores de castellà, sinó també les d'altres idiomes? Això aniria en detriment del català, que es troba en una situació complicada. La llengua pròpia de Catalunya és el català i, per tant, ha de ser a Catalunya el que és el portuguès a Portugal, el polonès a Polònia o el japonès al Japó. Això que vol fer és una incitació al colonialisme de part dels nou-

vinguts. També a Alemanya hi ha molts parlants de turc, i a Grècia també, juntament amb parlants de romanès, però no per això s'autoimposen aquests idiomes. Els turcs i els romanesos assumeixen que la llengua d'Alemanya és l'alemany i la de Grècia el grec. Catalunya no és Castella (ni el Marroc, ni Romania, ni la Xina, etcètera) i, per tant, com es deia en temps de la Norma, el català és cosa de tots. No hem de convertir Catalunya en una torre de Babel -això seria ser racistes contra nosaltres mateixos-, sinó fer que el català també sigui la llengua d'ells igual que a França el francès és la llengua dels fills dels exiliats republicans. A més, si fins ara els intents del nacionalisme espanyol d'imposar el castellà a l'escola han fracassat és perquè tothom accepta l'atzar en català.

JORDI AZNAR I MARTÍNEZ
Barcelona

La frase del dia

“Difícilment hi haurà diàleg a fons entre Sánchez i Torra abans de la sentència”

Miquel Iceta, PRIMER SECRETARI DEL PSC

Tribuna

J.M. Solé i Sabaté. Catedràtic d'història contemporània a la UAB

La violència de Vox

A cap país de la UE l'extrema dreta és al poder, a tot arreu una barrera preventiva evita el seu accés a les institucions, només el PP i Cs han fet aquest pas del qual les conseqüències sempre, sempre, són negatives. Per a la democràcia i per als partits que han violat la pureza democràtica més bàsica. No es pot violar i ser innocent, ni La Manada se n'ha sortit malgrat el pes del llegat franquista. Qui comet complicitat d'una violació la paga, a curt o a mitjà termini, és inevitable en democràcia.

VOX POTENCIA LA VIOLÈNCIA en el seu ideari polític com anuncien els postulats. Així, proposar suprimir l'autonomia de Catalunya és un acte fora de la llei, és tancar la boca a més de 7 milions de persones. Fet que només es pot aconseguir amb violència policial i repressió. El mateix és voler suprimir partits democràtics que no defensen la unitat d'Espanya. O perseguir els qui no accepten com a símbols sagrats la figura del monarca Borbó. El PP i Cs tindran difícil justificar a la UE la complicitat amb una mal amagada voluntat de genocidi cultural, res més que això és la imposició absoluta del castellà i negar el dret a la llengua pròpia a Catalunya, al País Valencià, a les Illes, a Euskadi o a Galícia.

EL PPI I CS CÒMPLICES amb els ultres els costarà vots a curt i a llarg termini. Ningú amb dos dits de seny en un món globalitzat votarà seriosament contra el propi autogovern, això és contra la gestió en sanitat i educació. O més enllà de quatre poques dones votaran pel masclisme. Ningú, excepte els nostàlgics del franquisme, mort i castigat de dècades en la història, no pel PP i Cs, anirà contra els signes del temps. Contra les xar-

xes socials, contra la modernitat que les noves tecnologies permeten.

ELS ULTRES DEMANEN una relectura de l'aportació d'Espanya a la civilització i la història universal. No solament van contra l'evolució de la humanitat, sinó que ni tan sols lleixen. Arreu on hi va haver colonització hi va haver holocaust, una barbàrie, arreu del món es rebutja i condemna el passat d'esclavitud i explotació. A l'Amèrica Llatina, als Estats

Units o a les Filipines. Vox pot proposar oblidar el passat referit a l'Estat demanant la derogació immediata de la llei de memòria històrica, però caurà del cavall just quan surti del camí *mesetari* espanyol que només du a Madrid i no a tots els punts cardinals del món.

ELS DESPROPOSITS continuen volent derogar el concert econòmic basc i navarrès. El sidral que provocarien seria de conflicte obert amb dos territoris més de l'Estat i, per si no n'hi hagués prou, la lluita pel rebuig contra immigrants, musulmans o la suspensió de l'espai Schengen duria Espanya a un entotsolament polític, econòmic i social que ens retornaria l'Espanya del racionament i l'estraperlo.

EL DELIRI DE VOX proposa un pla hidrològic que faria de l'Ebre una séquia mig seca en arribar al Delta o, encara, esborrar ajuntaments i identitats per damunt de segles d'història o alliberar el sòl per poder fer una altra cursa històrica darrere el totxo.

LA CULPA tan forassenyada de tot no és de l'extrema dreta, és dels líders del PP i Cs. Casado i Rivera. Polítics que no valoren la democràcia com un valor *per se*, per un ens que es basa, tant si és majoritari com no en els vots, en el respecte a les majories i les minories com diu l'article 2n de la UE. Res, però, ens ha d'estranyar tal conducta. Només cal recordar que el noi de l'Aznar amenaça recordant el pacte nazi-franquista de segrest i assassinat del president Companys, el segon calumnia i menteix cada dia de manera més compulsiva, amb un espant creixent dels seus inicials protectors. L'Íbex i el món financer. Cal estar amatents al perill ultra, però molt més al qui els dona suport, els veritables responsables.

“Cal estar amatents al perill ultra de Vox, però molt més al del PP i Cs, que els dona suport i en són els veritables responsables”

De set en set

Matthew Tree

L'anècdota

Durant la primera hora de l'any acabat d'estrenar, un grup de convidats a una festa barcelonina vam intercanviar històries de quan la policia ens havia detingut. Un d'ells –li diré Eudald– va explicar que a finals dels vuitanta, dos agents municipals van aturar-lo al carrer i el van ficar en un cotxe de patrulla. Atònit, va preguntar de què estava acusat. Al cap de poc, el cotxe va entrar en un carrer fosc (on l'Eudald no havia estat mai) i un dels policies va assenyalar els cotxes que hi eren aparcats: “Has causat desperfectes importants a aquells vehicles.”

Més endavant es va descobrir que els policies volien enviar algú a la presó pels desperfectes –fets per algun brètol–, i per fer-ho necessitaven que els propietaris reclamessin quanties importants pels danys; l'únic propietari que ho va fer va resultar ser un amic dels dos agents, els quals van agafar el primer jove visiblement progressiu –i per tant sospitós als seus ulls– que van veure. En el judici, però, la jutge va interrompre l'argument de la defensa al cap de poc temps i va absoldre l'Eudald a l'acte perquè ella esmorzava puntualment a les 10.30 i no volia que aquell dia fos cap excepció.

En fi, el que va passar a l'Eudald era semblant –tot i ser més escandalosa– a totes les nostres històries de detencions (la majoria per raons polítiques) en què, indefectiblement, els policies inventaven els seus relats i els jutges feien el que els donava la gana. Aquest any, caldria tenir-ho en compte per raons prou òbvies.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Un altre 80%

CEO • Vuit de cada deu catalans estan poc o gens satisfets amb el funcionament de la democràcia **CARRER** • La gran majoria pensen que els polítics no tenen en compte el que pensa la gent, però confien que la protesta social és un instrument eficaç per aconseguir que rectifiquin **EMBULL** • L'interès per la política creix, però es percep dificultat per entendre què està passant

Emili Bella
BARCELONA

El president espanyol, Pedro Sánchez, reclama consensos superiors al 75% de la societat catalana. Són diferents i perllongades en el temps les enquestes que parlen d'un 80% de catalans partidaris de resoldre el conflicte Catalunya-Espanya amb un referèndum, però hi ha més *vuitan-tapercents* que Sánchez hauria de vehicular: quaranta anys després de la mort del dictador, gairebé vuit de cada deu catalans estan poc o gens satisfets amb el funcionament de la democràcia espanyola, segons el darrer baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió (CEO). Només un 16% n'estan satisfets.

La gran majoria consideren que els polítics no tenen en compte el que pensa la gent i que només busquen el benefici propi, malgrat que tenen l'esperança que la gent del carrer pugui influir en el que fan o deixen de fer els dirigents dels partits. Val a dir que els polítics espanyols estan més mal valorats que els catalans, amb un 2,28 i un 4,04 de mitjana, respectivament.

En una tardor de grans mobilitzacions sostingudes i un hivern que es preveu mogut pel judici de l'1-O, un 66% dels catalans comparteixen que la protesta social és un instrument eficaç a l'hora d'aconseguir que els representants polítics rectifiquin o canviïn de rumb, mentre que un 25% pensen que és inútil sortir al carrer.

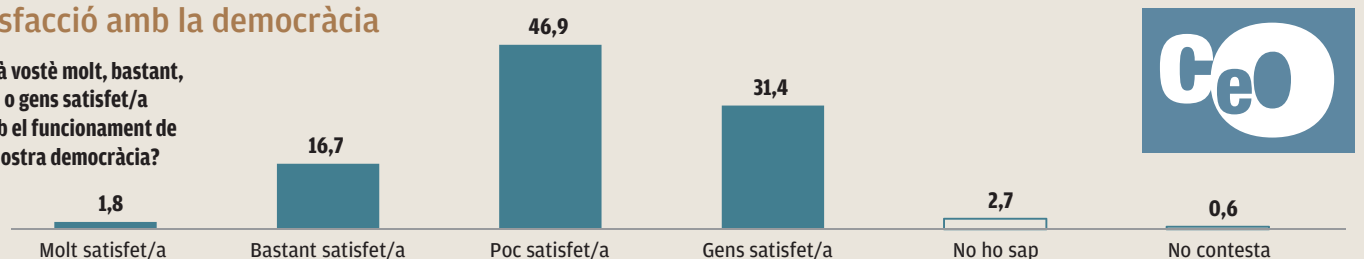
L'enquesta es va fer entre el 22 d'octubre i el 12 de novembre, en un moment en què la frontera entre els poders polític i judicial continuava desdibuixada en la lluita contra l'independentisme, i en què els interessos econòmics s'imposaven a l'acció de la justícia amb la marxa enrere del Tribunal Suprem en relació amb la tributació de l'impost sobre les hipoteques.

El sentiment que la qualitat democràtica de l'Estat espanyol és deficient és generalitzat al Principat. La desafecció catalana envers les institucions espanyoles es reflecteix també en el rebuig majoritari a l'actual Constitució: si es tornés a celebrar un referèndum sobre la sacrosanta carta magna del 1978, el 57% dels catalans votarien un no com una casa de pagès.

Per electorats, és significatiu el 42% de votants socialistes que donarien un cop de porta al text en

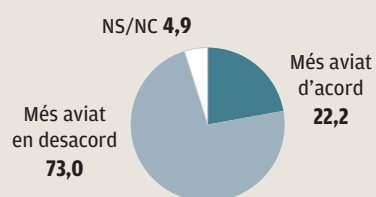
Satisfacció amb la democràcia

Està vostè molt, bastant, poc o gens satisfet/a amb el funcionament de la nostra democràcia?

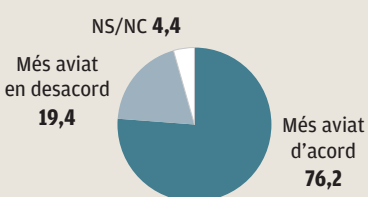

Eficàcia política

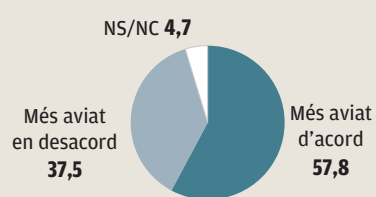
"Crec que els polítics tenen en compte el que pensa la gent"

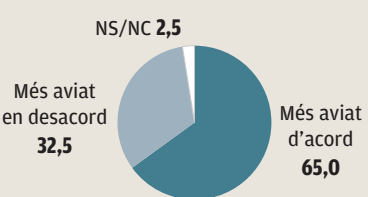
"Els polítics només busquen el benefici propi"

"La gent del carrer pot influir en el que fan els polítics"

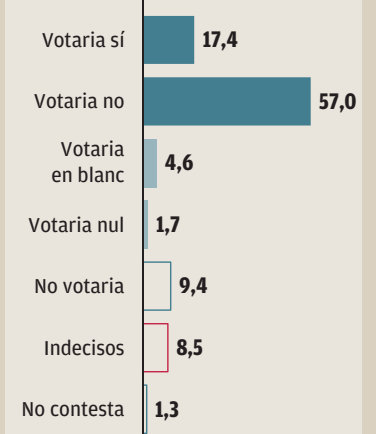

"De vegades la política sembla tan complicada que se'm fa difícil entendre el que està passant"

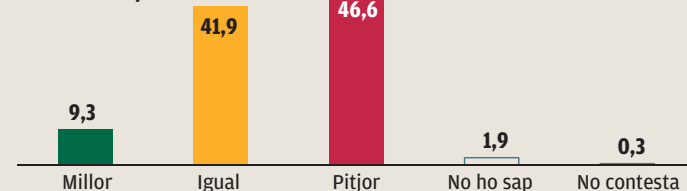
Constitució espanyola

Si es tornés a celebrar un referèndum per decidir sobre l'actual Constitució espanyola aprovada el 1978, vostè què faria?

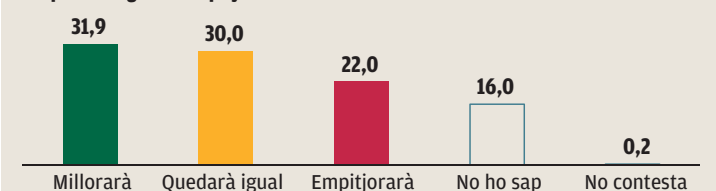

Situació política de Catalunya: passat i futur

Diria que ara la situació política de Catalunya és millor, igual o pitjor que la de fa un any?

D'aquí a un any, vostè creu que la situació política de Catalunya millorarà, quedarà igual o empitjorarà?

FONT: CEO / GRÀFIC: EL PUNT AVUI

Dades en %

un referèndum, el 20% dels de Ciutadans i el 25% dels populars. Evidentment, l'enquesta no explica el perquè de la insatisfacció dels votants unionistes amb la Constitució ni en quin sentit la reformarien.

Si avui es tornés a celebrar un referèndum sobre l'actual Constitució, el 57% dels catalans la rebutjarien

En la resta de partits, són majoria els que votarien que no a la Constitució: ERC (80%), Junts per Catalunya (78%), la CUP (76%) i Catalunya en Comú Podem (65%).

Tampoc la monarquia en surt ben parada. L'octubre del 2017, la

corona va ser la institució que menys confiança donava als catalans. Més del 60% li donaven directament un zero. Al conjunt de l'Estat, el CIS es resisteix a tornar a preguntar sobre la qüestió. La forta erosió de la imatge del monarca no s'explica sense el funest discurs del 3-O, en què avalava l'"A por ellos".

Quan es pregunta als catalans quins creuen que són els principals problemes que té actualment Catalunya, la resposta que més apareix és "insatisfacció amb la política" (amb un 40,5%), seguida de les "relacions Catalunya-Espanya" (36,7%). En el baròmetre anterior, aquest ordre estava invertit. El percentatge de catalans que consideren que la insatisfacció amb la política és el problema més important

60%
dels catalans valoraven amb un zero la monarquia l'octubre del 2017.

ha passat d'un 23,8% a un 27,1%. Si bé l'interès per la política creix lleugerament (d'un 53,2% de persones que a l'octubre deien que hi estaven molt o bastant interessades fins a un 55,5% al juliol), un 65% admeten que de vegades sembla tan complicada que se'ls fa difícil entendre el que està passant.

El 2019 anirà millor

El gros dels enquestats pensen que la situació política està igual o pitjor que fa un any. Gairebé un 32% dels catalans són optimistes i creuen que aquest any millorarà. Un altre 30% responen que les coses es quedaran si fa no fa igual que ara i un 22% preveuen que la situació anirà a pitjor. Pitjor, millor, per a qui, respecte a què...? El 2019 ho dirà. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La fiscal vigila el tuit del PP en què un nen desitja la mort de Sánchez

■ Els populars s'exposen a un delictes d'odi per haver adoctrinat i utilitzat un menor en un vídeo per demanar als Reis Mags la mort del president espanyol ■ El partit es disculpa i el retira ■ L'infant apareix sense pixelar

David Portabella
MADRID

El PP va voler amenitzar la vigília de l'arribada dels Reis Mags amb un vídeo en el seu compte oficial a Twitter en què utilitza un nen menor d'edat anomenat Adolfoito—amb el rostre sense pixelar, fet que suposa un incompliment de la llei—per desitjar la mort del president espanyol, Pedro Sánchez. Tot i que el partit de Pablo Casado va retirar el vídeo i es va disculpar en comprovar l'escàndol causat, la vicepresidenta espanyola, Carmen Calvo, va contactar immediatament amb la ministra de Justícia, Dolores Delgado, perquè la fiscal analitzi si el vídeo del PP podria constituir un delictes —per exemple, d'odi— i actuï penalment “contra els autors i els que l'han difós públicament”.

En el vídeo del PP, fet amb un to festiu i jocós, un pare que parla amb accent andalús i el seu fill Adolfoito repassen la carta als Reis. “La meva cantant preferida era Amy Winehouse i te la vas endur, el meu actor preferit era Robin Williams i te'l vas endur, i el meu humorista preferit era Chiquito de la Calzada i també te'l vas endur. Només t'escriu per dir-te que el meu president preferit és Pedro Sánchez”, diu la carta del nen

El PP va publicar un vídeo a Twitter en què un nen demana als Reis la mort de Sánchez. Més tard el va eliminar, però un usuari en va fer una captura

—llegida pel pare—, en què cita artistes morts per desitjar el mateix a l'inquilí de La Moncloa. Amb el nen fora d'escena, el pare promet garantir que la carta en què es desitja la mort de Sánchez arribi al destí: “Amb la quantitat de nens que estan enviant cartes, ves que no s'extravii... Aquesta la porto jo directament a Correus!”

Bumerang adoctrinador
En espera que la Fiscalia General de l'Estat conclougui l'estudi d'uns presumptes delictes que podrien

anar des de la incitació a l'odi fins a la desprotecció d'un menor, el PP va encaixar ahir el retorn del bumerang de l'acusació d'adoctrinament que havia llançat contra institucions com ara l'escola catalana. “El PP ha arribat a un punt inadmissible en la seva estratègia de desqualificació de l'adversari polític desitjant-ne l'eliminació física, encara que ho vulguin vestir d'humor”, va censurar el ministre de Foment, José Luis Ábalos, que va deplorar “tanta baixesa moral”.

Al clam, s'hi afegia el líder del PSC, Miquel Iceta: “El PP ha retirat el vídeo, però amb això no n'hi ha prou. És massa greu. No hi teniu res a dir, Pablo Casado, Dolores Montserrat, Teodoro García Egea...? El compte oficial d'un partit no pot difondre missatges d'odi.”

Encara era més dur el delegat del govern espanyol a Andalusia, Alfonso Rodríguez Gómez de Celis: “És repugnant que el PP desitgi la mort de Sánchez utilitzant un nen, les festes nadalencques i el dia dels Reis

Mags. Estan embogits en la seva deriva extremistista. Això sí que és feixisme.”

La consternació, però, excedia el PSOE. “El PP publica una salvatjada. Vivim els temps més foscos en 40 anys. O els demòcrates ens unim contra el que ha d'arribar o aquesta gent ens passarà per sobre”, advertia Gabriel Rufián (ERC). Pel secretari d'organització de Podem, Pablo Echenique, servir-se d'un menor per desitjar la mort demostra que “els que s'omplen la boca amb les tradicions

cristianes les denigren i les utilitzen per odiar i desitjar la mort dels seus adversaris polítics”. “A veure si entenc l'acudit... El PP desitja subtilment que Sánchez es mori? Déu-n'hi-do amb l'humor i la centralitat!”, hi afegia el senador Jon Iñarritu (EH Bildu).

El PP va esborrar el vídeo i la piulada del compte oficial de Twitter. “Esborrem la piulada i demanem disculpes. No era la nostra intenció ofendre ningú ni desitjar cap mal a ningú. Ha estat un error. Bons Reis Mags a tothom”, rectificava el PP tot i el sentit unívoc del vídeo. Isabel Díaz Ayuso, cap de comunicació del PP,

La frase

“És una salvatjada. O els demòcrates ens unim contra el que ha d'arribar o aquesta gent ens passarà per sobre”

Gabriel Rufián
DIPUTAT D'ERC AL CONGRÉS

hi afegia: “No és responsabilitat meva.”

Cs i precedent a Premià

A més del recordatori de la resta de partits sobre el que va dir el PP amb relació als mestres de l'institut El Palau de Sant Andreu de la Barca per un presumpte adoctrinament de menors, el vídeo del PP entronca amb un precedent que va tenir lloc a Premià de Dalt al maig i que es va saldar amb una detenció: un jove de 20 anys va ser arrestat per haver amenaçat de mort Carlos Carrizosa (Cs) a Twitter. Per Albano Dante Fachín, “queda clar que, tal com el PP veu el món, només ells poden fer bromes; la resta, al jutjat i a la presó”. ■

Iceta descarta cap negociació “a fons” fins a la sentència de l'1-0

Ò.P.J.
BARCELONA

El primer secretari del PSC, Miquel Iceta, no creu que hi hagi cap “negociació a fons” entre els governs català i espanyol abans de la sentència del judici a l'1-0. En una entrevista ahir a Efe, el socialista reconeix que el judici marca

“una espècie de parèntesi o *impasse*”, perquè, tot i que la política i la justícia “són vies absolutament diferents, és obvi que l'una interfereix en l'altra, i certes negociacions més de fons no es poden establir en aquest moment”. “No ens hem d'enganyar: fins que no hi hagi una sentència i el moviment independen-

tista no hagi articulat quina és la seva proposta després, difícilment podrem avançar en una negociació política de fons”, conclou Iceta, que a més assenyala una segona condició: un acord per a una proposta “de consens” entre dos terços del Parlament, ja que sense acord “difícilment es tindrà prou força per ne-

gociar amb l'Estat”. “Primer hem de fer els deures a casa”, subratlla. I retreu a Torra un discurs “contradictori”, ja que “és molt difícil que sigui creïble” la voluntat de diàleg del govern “si no hi ha una renúncia expressa a la via unilateral i il·legal”.

El que no exclou Iceta, això sí, és que s'avanci en

Miquel Iceta, durant l'entrevista a l'agència ■ EFE

“acords concrets” que es canalitzin a partir de la reunió entre executius prevista aquest mes, en aspectes com ara inversions, prioritats pressupostàries, col·laboració en polítiques públiques i retirada de recursos a lleis suspeses pel TC. El que sí que descarta és que s'hi abordi la proposta de 21 punts que Torra va lliurar a Sánchez a Barcelona. “No és una base per negociar”, tanca Iceta, que creu que, en tot cas, qui hauria de fer públic el document és el mateix Torra, ja que va ser qui en va revelar l'existència. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'exconseller de Cultura Lluís Puig, ahir al Casal de Perpinyà, abans de protagonitzar l'acte de presentació del Consell per la República ■ ACN

Lluís Puig protagonitza per sorpresa un acte a Perpinyà

■ L'exconseller de Cultura s'hi va plantar ahir a la tarda per presentar el Consell per la República en la primera compareixença pública d'un exiliat a l'Estat francès ■ Ja avança que hi haurà més visites

Ò. Palau
BARCELONA

Petit cop d'efecte de l'exili català. L'exconseller de Cultura Lluís Puig, que viu a Brussel·les des de fa 14 mesos, va aparèixer ahir a la tarda per sorpresa a la presentació del Consell per la República que estava programada al Casal de Perpinyà, organitzada per l'ANC de la Catalunya del Nord. És el primer acte públic a l'Estat francès en què participa un dels membres del govern a l'exili, i és més significatiu encara tenint en compte

que és en terres catalanes, i a pocs quilòmetres de la frontera amb l'Estat espanyol. Visiblement emocionat i amb llàgrimes als ulls, Puig va afirmar que la visita és una "forma d'intentar portar l'agraïment del president Puigdemont i de la resta del govern" a la Catalunya del Nord, territori de qui va voler reivindicar el paper que ha tingut al llarg del procés. No en va, per exemple, d'allà van sortir les urnes de l'1-O. Segons ell, la seva incursió ha estat "molt meditada" i feia temps que amb els altres companys a l'exi-

li parlaven sobre la "necessitat de tornar a trepitjar terres catalanes". "Ens devíem una visita", afegia en la seva intervenció. L'exconseller Toni Comín, un dels responsables del Consell per la República juntament amb Puigdemont, va ser al vespre dels primers a destacar la notícia en un tuit. L'ANC havia anunciat la intervenció per videoconferència de Puig a Perpinyà, però molt poca gent sabia que hi aniria en persona, ja que s'havia guardat el secret. Segons l'agència ACN, l'exconseller de Cultura va arribar a

Les frases de Lluís Puig

“És la primera vegada que venim des que vam marxar a l'exili, el 29 d'octubre. Ens devíem una visita a terra catalana”

“És molt emotiu pensar que et trobes amb gent que parla la mateixa llengua que tu. Ha estat un dia molt agradable”

la ciutat a primera hora del matí d'ahir provinent de Waterloo, en un viatge per carretera que va durar tota la nit.

Puig va admetre, davant la possibilitat d'una reacció de l'Estat francès,

que no saben com pot actuar, però va recordar que tots els exiliats són "ciutadans europeus lliures", que s'han presentat davant la justícia dels països en què es troben quan se'ls ha requerit i que, per tant,

no esperen que hagi de passar res. "França és una república democràtica i té les seves maneres d'actuar. No hi ha en aquests moments cap reclamació en contra nostra", subratllava. En aquest sentit, Puig va constatar que tots viatgen per Europa i per la resta del món "no per fer turisme" sinó per "seguir el procés lliure i democràtic". Per això de fet ja va avançar que després d'aquesta "segurament" hi haurà noves aparicions.

El Consell, la prioritat

Durant l'acte de presentació, Puig va refermar que el seu compromís és ara centrar tots els esforços a "arrencar amb força el Consell per la República", i que aquest és el principal objectiu per al 2019. En aquest sentit, parafrasejant l'exconsellera d'Ensenyament Clara Ponsatí, recordava que "és l'única institució catalana no sotmesa a les urpes de l'Estat espanyol", i per això volen que "hi sigui tothom". La previsió és que en un termini d'onze mesos es pugui fer l'assemblea constituent i que "tothom pugui exercir el seu primer dret a vot" per triar els responsables. L'exconseller admetia que el procés "no té cap manual d'instruccions" perquè "no s'havia fet mai" i que, per tant, "ningú sap exactament què cal fer després de cada pas". Amb tot, volen ser "plurals", encara que això sovint comporta "una necessària lentitud per tal de remar i avançar per arrencar aquest tren amb prou velocitat perquè ningú quedi al marge".

A l'acte també van parlar el professor nord-català Alà Baylac Ferrer i el responsable d'operacions del web Republicat Jaume Cabani, que detallava els aspectes més tècnics per registrar-se al Consell i avançava que estan treballant en una aplicació mòbil que permetrà fer votacions. ■

Puigdemont, Puigneró i el zel de la gendarmeria francesa

Les claus
ÒSCAR PALAU

beres del tot, que Carles Puigdemont va comparèixer davant la premsa a Berlín i va declarar: "No sé si trigaré vint anys a tre-

pitjar sòl espanyol, però no trigaré vint anys a trepitjar sòl català." El president a l'exili aclaria que ho deia perquè, un cop retirada l'euroordre del jutge Llarena, ja era ben lliure d'anar quan volgués a la Catalunya del Nord, per exemple. Arran d'això es va especular molt en les setmanes següents sobre la possible pre-

sència de Puigdemont a la Universitat Catalana d'Estiu a Prada. Tanta va ser la psicosis, de fet, que la gendarmeria va confondre els noms quan s'hi va anunciar la visita del conseller Puigneró, i no contenta de trucar a la direcció per certificar si l'ex-president hi anava, després s'hi va presentar *in situ* a comprovar

que no hi era. Una anècdota que reflecteix tanmateix el zel de l'administració francesa amb el procés i que també explica les reserves dels exiliats a posar els peus a l'estat veí. Puig ho devia sospesar bé abans d'aparèixer a Perpinyà ahir, en un gest de valentia que serveix per tornar a posar en relleu el valor, almenys

moral, de la feina dels exiliats. Com deia ell, de fet, ningú els pot fer res, i segurament vindran més visites, tret que el Suprem reactivi a corre-cuita l'euroordre, com ja li va passar a Puigdemont al març quan era a Finlàndia. Per si de cas ahir va marxar abans que es fes pública la visita. Fan bé de no fiar-se'n...